Легенда о краљу Мити

Пише: Љубиша Спасојевић
уторак, 01 децембар 2009 14:00

Ову причу посвећујем Слободану Урдешићу

српском родољубу, са којим сам се упознао и

спријатељио лета 2009. у Херцег Новом...

Једном давно на брдовитом Балкану постојала је држава звана Србијада, коју су насељавали становници истог порекла, који су говорили истим језиком, али су се због особина које су поседовали делили на Србе и Србијадне, односно на усправне и водоравне. Та подела је први пут начињена у ЛЕУпенском виру, о чему говори „Кратка историја Србијадних“, а сталне поделе су биле усуд овог народа током целокупног његовог постојања.

У Србијади је својевремено на власти био краљ Мита. На трон није засео на основу заслуга и особина које су красиле Србе, већ Србијадне, то јест на основу покорности боговима из бриселске и вашингтонске низије, који су га због спремности да извршава сваки њихов налог, па чак и више од тога, а уз велику помоћ вештица и пророчица Медије и њене ћерке ПиТВије, довели на престо и тамо и одржавали, истовремено стварајући и гајећи култ краља, као и тих богова. Медија и ПиТВија су од краља Мите начиниле митолошко биће кадро да решава (на речима) све проблеме Србијаде, Србијадних и Срба. Србијадни су у то и веровали.

Покорност према надређенима, а осионост према подређенима је била типична особина Србијадних, а краљ Мита је ових особина имао највише, па је и то био један од главних разлога поменутих богова да га поставе за владара Србијаде и врховног жреца вере коју су они представљали.

Да би учврстио власт, краљ Мита је у своју свиту увео седамнаест (а можда и више) стручњака за све и ништа. Ти стручњаци су пак изабрали и поставили своје људе, а ти људи своје људе, а ови своје и тако даље, све до најнижих нивоа власти у Србијади. Ова огромна пирамида која је почивала на грбачи Србијадних, а и Срба, на чијем је врху је био краљ Мита, је разним порезима пљачкала народ, што је био озакоњени вид узимања, али оно од чега је ова пирамида, а самими тим и власт стварно живела, умножавала се и опстајала, биле су незваничне накнаде које су Срби и Србијадни морали да плаћају чиновницима који су се налазили чак и на најнижој пречаги државне лествице (односно, дну пирамиде), да би завршили било какав посао (а преко њих су се завршавали баш сви послови). Како је већ речено, тих функционера је у почетку било седамнаест, а затим много, много више. Краља и његову свиту толико одане миту повезивала је нераскидива и непрекинута жута мит, она иста жута мит која се спомиње у причи из античке Зврчке о Зезеју и Аријадни.

Ова појава је толико узела маха за време владавине краља Мите, да јој је народ који пре тога није имао израз за ова давања наденуо име по имену владара и назвао је мито. Тако је краљ Мита постао, био и остао краљ мита. Друга реч која је тада настала из истих разлога је митарење, а означавала је процес сталног давања мита, због кога су Срби били очерупани до голе коже и задужени код миљеника богова из бриселске и вашингтонске низије АгаМеМФнона, о чему приповеда кукачки спев Србијада и Однисеја.

Надаље, незванична, али врло практична и исплатива религија краља и свите је постала митоизам. Подмазивање, како је још називана ова појава и обичај у Србијади је тако служила да би се одржавала, покретала и радила целокупна државна машинерија. Што је на лествици власти, односно пирамиди имао виши положај, припадник владајуће касте је био више подмазиван. Сходно томе, краљ Мита је био највише подмазан и намазан.

Краљ Мита је знао да овакво стање не може да траје вечно, тим пре што су Срби били бунтовни народ, за разлику од Србијадних. У намери да спречи догађања која су га могла лишити трона, и што је још горе живота, преко вештица и пророчица Медије и њене ћерке ПиТВије је стално најављивао борбу против мита. Да би оставио утисак да нешто ради и заварао народ, спровео је реформу језика којом је забранио употребу речи мито и митарење, основао посебне органе који ће се као борити против ове појаве (у њих је поставио људе из своје свите), али је знао да су све то краткорочни потези, којима неће моћи дуго да Обамњује незадовољни народ.

Преостало му је још да се обрати за помоћ боговима из бриселске и вашингтонске низије,

који су га довели на власт и чији је првосвештеник у Србијади био. Нашавши се у великој нужди, то је стењући и учинио следећом молитвом:

„Богови моји, чинио сам све, па чак и више од онога што сте тражили од мене. Преко Медије и ПиТВије сам овај народ убеђивао да оставе веру предака и верују само у Вас, да ће им та вера донети бољи живот – и поверовали су многи. Говорио сам да сте нам пријатељи и да нас волите, иако сте нас гађали уранијумским муњама – и то су неки прихватили. Када сте тражили жртве, подносио сам Вам их, шаљући непокорне у свет мртвих – Хаг, а народ сам убеђивао да је то непоходно, уколико желе бољи живот који ће им те жртве донети – и то су прогутали. На олтар сам Вам принео и део територије Србијаде и Србе који живе тамо, убеђујући народ да то није тако, него да су и даље део ове државе – чак и то је код неких прошло. Војску сам распустио, а моју гарду ојачао причајући да развијам демократију, народ презадужио код вашег и мог миљеника АгаМеМФнона, претварајући Србе у Србијадне, односно у робове. Обамњивао сам и лагао због Вас и мене, престављајући се као спасилац овог народа и ДОСта њих ми је веровало и следило ме је.

У језику Грдог Албиона само је слово више између речи бог и злато (go(l)d), што говори да је то у ствари за њихове становнике, а и мене и моју свиту исто. Ту веру сам и ја прихватио, верујући у Вас. У језик житеља ове државе којом владам у Ваше име и за Ваш рачун сам убацивао речи Грдог Албиона желећи да Србе претворим у Србијадне и тако их покорим. Међумутим, у речнику и схватању овог незахвалног народа зл(ат)о је поистовећено са злом. Учините да и овде сви поверују да се све може купити и продати, као што смо поступили ја и моја свита, па смо се Вама одали и продали, а да су морал, част и поштење превазиђене и штетне особине. Учините да овај незахвални народ увиди да ви награђујете и помажете само оне који су аморални, нечасни и непоштени, зашта смо ја и моји дворани најбољи пример. Учините да схвате, да је напредовање на лествици власти могуће само ако имају особине које имам ја и моји дворани и да је то напредовање брже, што је тих особина више.

Бољег слугу од мене нећете наћи, услишите моју молитву и дајте ми моћ да оне који се буне против мене додиром претворим у моје присталице, које ће изгубити те штетне особине, а добити оне које Ви, а према томе и ја ценимо и имамо“.

Богови су брзо остварили молбу њиховог миљеника и краљу Мити одмах послали гласника Херпеса, који је морао због хитности и важности задатка да прекине посету Грдом Албиону. По доласку на дворе краља који су се налазили у главном граду Србијаде Жутограду, овако му се обратио:

„Краљу Мито, богови који ме шаљу су одлучили да испуне твоју молбу. Дају ти моћ да додиром својих руку све противнике, односно Србе обојиш у жуто и то тако што ћеш их заразити жутицом. Као што знаш, жутица је болест прљавих руку, а ти си их већ добро испрљао извршавајући наша наређења. Што ти руке буду прљавије, то јест што нам будеш боље служио и твој додир ће бити ефикаснији. Због тога ћеш извршити и налог богова који ме шаљу да Србијаду поделиш на што више државица, чиме ће и твоја моћ постати већа јер ћеш владати свима њима, а не само једном државом, као до сада. Потом ћеш те државе поклонити, односно жртвовати нама.

Пошто тако испрљаш руке, оне које додиром будеш заразио жутицом, остаће и без мозга, као што су и сви ови који ти сада верују. У томе ће ти као и до сада помагати Медија и ПиТВија. Тако подељени, они Срби који буду избегли жутицу, временом ће потпуно нестати, а ти ћеш владати вечно, па можда и дуже. Штавише, твоја моћ ће расти, па ћеш не само Србе него све што додирнеш моћи да обојиш у жуто. Упозоравам те да ће ипак бити оних које нећеш моћи да заразиш, јер су прави Срби имуни на жутицу. Такве мораш да принесеш као жртву нашим боговима и пошаљеш их у царство мртвих – Хаг“.

Презадовољан краљ Мита се захвалио Херпесу и обећао му да ће као жртву боговима из бриселске и вашингтонске низије одмах из тамнице у којој је држао похватане Србе, њих хиљаду послати у царство сенки. То је и учинио, знао је да мора да извршава сва њихова наређења, иначе му се жуто пише.

Србијаду је поделио на много државица, које су се касније осамосталиле, а потом потпале под власт суседа. Испунивши тај налог богова из бриселске и вашингтонске низије добио је моћ да све што дотакне претвори у жуто. Ту моћ је нештедимице користио.

Трава у Србијади је тако увела и постала жута, зелено лишће је такође пожутело, а и бистре реке су се замутиле и ужутеле. Оранице су се претвориле у бесплодну жуту иловачу. Небо је такође имало ту боју краља Мите, баш као и облаци из којих је падала жута киша. Укратко речено, Србијада је за време владавине краља Мите и његове свите постала бесплодна жута пустиња, баш као што је пустиња била и душама следбеника краља Мите и његовој лично. Једино што није било жуто, су биле сузе које је народ ронио док их је Мита гонио.

Жутица је харала и народ обарала, а краљ Мита и његова свита су срећни били, јер су њиховим боговима мили.

И баш као што је Србијада уситњавањем нестала, нестали су и Србијадни уситњени у жути прах, које је развејао жути ветар.

Од државе и народа је остала ова прича.